T. C.

GENEL KURMAY BAŞKANLIĞI

I nci ORDU VE SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI

SELİMİYE - İSTANBUL

KOMÜNİSTLER İŞÇİLERİMİZİ NASIL ALDATIYORLAR?

ŞUBAT - 1973

Komünizm; Allah'ı bulamayan, mülkiyet tanımayan ve tatbikatıyla insanları köle gibi kullanan ilkel bir rejimdir. Komünizmi bir rejim olarak sistemleştiren Karl Marks bile, ölümünden az önce: **«Pireler ektim, ejderhalar biçtim. Ben Marksist değilim. Ben Marksist değilim»** demek suretiyle bu vahşet örneğini suçlamak zorunda kalmıştır.

Filhakika, komünizm'in Avrupa'da yerleşeceği, İngiltere'de uygulanabileceğini tasavvur eden Karl Marks ve Engels gibi komünistler, Avrupa'yı komünistleştirememiş, fakat akıllarına getirmedikleri başka bir ülkede milyonlarca insanın ölümü pahasına bu rejimin kurulmasını hazırlamışlardır.

KOMÜNİST ÜLKELERDE HAYAT

Komünizm bir fikir akımı olmaktan çıkarılıp, milyonlarca insanın cesetleri üzerinde bir devlet düzeni olarak kurulmuş ve fakat geçen yarım asırlık zamana rağmen hürriyetçi ülkelere oranla, daha iyi bir hayat sağlayamamıştır. El'an bu ülkelerde karın tokluğuna, tarlalarda ve fabrikalarda çalışan insanlara vaat edilen refah temin edilememiştir. Buna mukabil komünist partisinin idare kademelerinde bulunan bir avuç insan, müreffeh bir hayat yaşamaktadır.

Komünizmin pençesi altına giren ülkelerden birkaçı yeniden hürriyetlerine kavuşmak için seslerini yükseltmişlerse de, kanlı bir şekilde susturulmuşlardır.

Kanser hastalığından da tehlikeli olan komünizm sadece bir insanın değil, insandan insana bulaşarak bir milletin ölümüne bile sebep olmaktadır. Nitekim, komünizm illetine ya-

kalanan her fert ve bu gibi fertlerden oluşan her millet insanlığın en büyük idraki olan Allah, Millet, Ahlâk, Özgür düşünce gibi kavramları kaybetmekte, sadece komünist partisinden aldığı emirleri dinleyen ve uygulayan canlı bir robot veya robotlar topluluğu olmaktadır.

Bu durum, bir nebze yukarıda da bahsedildiği gibi insan tabiatına aykırı, kaskatı bir inkârcılıktır. Zira insan, maddî bir varlıktır. Hayatı ise madde ile mâna arasındaki dengenin ifadesidir. Bu dengeyi kuramamış olduğu bilinen ilk insan toplulukları biribirlerini telef etmişlerdir. Binlerce yıl sonra aynı vahşeti getirmek isteyen komünizmi benimsemek, medeniyetin ve bunu yaratan maddî ve manevî varlığın ve ilmin inkârcılığından başka bir şey olamaz.

KOMÜNİZM'DE KLÂSİK ALDATMA

Ne var ki bugün, komünizm klâsik aldatma sözleriyle yaklaşmakta, kalkınma yolundaki ülkelerin insanlarına demokrasiyi yanlış tanıtarak kendi propagandasını yapmaktadır.

Bu aldatmacalar, bilhassa milletlerarası komünizm teşkilâtına bağlı kişiler veya teşekküller vasıtasiyle işlendiğinden tehlike geç farkedilmektedir. Söz konusu kişi ve teşekküllerin gayretleri meyvesini vermekte, hedef seçilmiş ülkelerde kardeş kanı dökülmekte, huzur kalmamakta, yer yer anarşik hareketler görülmektedir.

12 MART MUHTIRASI VERİLMESEYDİ

Son birkaç yıldır TÜRKİYE'yi tesiri altına almak isteyen bu akım 12 MART Muhtırası verilmemiş olsaydı, aynı âkıbeti hazırlamış olacaktı.

26 NİSAN 1971 den bu yana Sıkıyönetim idaresi, Türkiye'yi komünistleştirmek için silâha sarılmış tedhişçi ve satılmış bir azınlığın plânlarını, teşkilâtını, stratejisini ve taktiğini meydana çıkarmak ve suçluları adalete teslim etmek suretiyle huzuru büyük ölçüde sağlamış bulunmaktadır.

Türkiye'nin de dahil bulunduğu hür dünya ülkelerinin kurdukları «Demokrasi Cephesi» karşısında, komünistler, ordularıyla taarruz etmek yerine hedef seçilen ülkeler içinde komünizmin ağına düşmüş kişilerle o ülkeyi içten yıkma şeklinde sinsi bir politika izlemektedir. Bu politikanın tatbikatı olarak da kurdukları yeraltı örgütleriyle komünizmin bir taraftan propagandasını yaparken diğer taraftan mâsum insanların ekonomik sıkıntılarını istismar etmekte, şehir ve kır eşkiyalığı eylemleriyle milleti mahvolmaya itmektedirler.

TUZAĞA DÜŞÜRÜLENLER

Bu vahşet oyununun, ilk safhasında gençlik, işçi, köylü gibi zümreler tuzağa düşürülmektedir.

Sıkıyönetim Mahkemelerine sevkedilen bir kısım suçlular ve sanıklar kendilerine durum anlatıldığı zaman hayrete kapılmakta, pişmanlık duygularını büyük bir vicdan azabı içinde dile getirmektedirler.

Bu elem verici manzara karşısında, bütün işçilerimizi uyarmak, onların bilmeyerek «Vatan Hainliği» suçunu işlemelerine mâni olmak amacıyla, yüzlerce mahkeme dosyası tetkik edilmek suretiyle derlenen hususlar bu broşürde özetlenmiştir.

Kalkınma gayretlerimizin en büyük güçlerinden birisi de

kuşkusuz Türk işçisinin emeğidir. Bilhassa plânlı kalkınma gayretlerimizin yoğunlaştığı bu dönemde, Türk işçileri, Anayasa teminatı altında bulunan her türlü sosyal hak ve özgürlüklerini elde etmiş olarak toplum hayatımızda müstesna yerini almış bulunmaktadırlar.

KOMÜNİSTLERİN HEDEFİ

Fakat, komünistler işçileri aldatmayı hedef seçtiklerinden, onları daimî surette tedirgin ederek, memnuniyetsizliğe sevketmek için yapılanları kötülemekte ısrar ederler. Bu durum memleketimizde de böyle olmaktadır.

Nitekim, Uluslararası Komünizm Teşkilâtı hesabına çalışan yerli komünistler, dünyanın pek az demokratik ülkesinde ancak mevcut olan, Türkiye'deki işçi haklarını kötü tanıtmak için elbirliği yapmaktadırlar. Bu plânlarını uygularken, önce Türk işçisinin genel özelliklerini istismar etmekte, bilâhare bu yoldan ele geçirdikleri işçilerin komünizmin klâsik metodlarıyla beyinlerini yıkamaktadırlar.

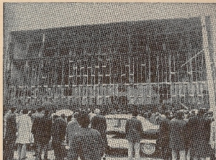
TÜRK İŞÇİSİ'NİN ÖZELLİKLERİ

Türk işçisi, memleketimizin genel şartlarına uygun olarak yeterli öğrenimden geçmemekle beraber, kuvvetli bir sağduyuya sahiptir. Temelde milliyetçi, ATATÜRK'çü ve geleneklerine bağlıdır.

Emeğini, şerefle yaşamak için sermaye olarak kullanmaktan büyük bir zevk duymaktadır. Kanunlara karşı hürmetkârdır. Haklarının istismar edileceğine inanmadığı gibi buna mânî olabilecek her türlü Anayasal garantiye sahip bulunmaktadır.

HAZIRLIK DÖNEMİ

1961 Anayasa'sının tanıdığı insancıl ve hürriyetçi ortamdan cesaret alan komünistler, Türk işçisi üzerinde oynamaya, onları çeşitli vesilelerle kendi saflarına çekmeye çalışmışlardır. Bu duruma kabaca baktığımızda karşımıza çıkan manzara şöyledir:

Milletin içinden olduklarını iddia ediyorlardı ama, milletin parasıyla 20 yılda 108 milyon liraya yapılan **Kültür Sarayı'nı** yakmaktan çekinmediler.

Önce, işçi haklarını korumak için bir siyasî parti kurularak bütün işçiler bu parti çatısı altına çağrılmıştır. Türk işçisinin komünizm hakkındaki nefreti bilindiğinden sosyalizm takma adı altında komünist düşünceler takdim edilmiştir. Bu partinin yan kolu olarak da ihtilâlci metodlarla işçileri organize eden bazı devrimci sendikalar kurulup, işçiler daha yakından tesir altına alınmak istenmiştir.

İşçi adına kurulmuş siyasî parti ve bu partinin kontrolü altında bulunan Devrimci Sendikaların yöneticileri aşırı solcuların maksatlı olarak sürdürdükleri işçi eylemleriyle haklı gösterilmek istenmiştir. Bir kısım işçilerimizin temiz duyguların, sıkıntılarını istismar etmek için kendilerine devamlı olarak şu hususlar anlatılmıştır.

«İşsizlik her yerde artmaktadır.»

«Devlet patrondan yanadır.»

«Türkiye İşçi Partisi dışındaki siyasî partiler, işçiyi sömüren patron partisidirler.»

«Sendika hürriyeti yoktur.»

«Kurtuluşumuzun yolu namluların ucundadır.»

Nitekim, komünizmin yerleşmiş olduğu ülkelerin hemen hemen hepsinde hazırlık safhası böyle başlamıştır.

İHTİLÂLİN TEMEL GÜCÜ

Komünist olduğunu ve komünist bir devletin kurulması için işçilerin de komünizmi benimsemeleri gerektiğini, bu maksatla işçiler arasında örgüt çalışmaları yaptıklarını söyleyen bir sanık fikriyatını şöyle özetlemektedir:

«Her türlü işçi hareketlerini desteklemek zorunda olan bizler, işçilerin eylemlerimize katılmamaları üzerinde dikkatle durduk. İşçiyi tam bir anarşist yapmak için onların saflarına sızmak zorundaydık.»

Yine komünist olduğunu belirten bir sanık, Türk işçisine komünizmi aşılamak, işçilerden kuracakları kaba kuvvetlerle Türkiye'yi komünizm merkezlerine bağlı bir peyk haline getirmek için arkadaşlarını etrafına toplayarak şu direktifi verdiğini itiraf etmektedir.

«Eğer ihtilâl olacaksa, ihtilâlci teşkilât kurulmalıdır. Bu teşkilât Marksizm, Leninizm ve Mao Zedung düşüncesini kavrayan işçilerden oluşturulmalıdır. Yine bu teşkilât ihtilâlin temel gücü olarak işçiler arasında derin kökler salmalıdır. Bütün ihtilâl yolunda seferber edilmelidir. Dünya işçilerinin beş büyük öğretmeni, Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao-Zedung'un tuttuğu yol budur. Bu yolu eylem kılavuzu olarak seçen işçiler, yerinde duramaz. Yangınlar başlatan kor parçaları olurlar.»

Türk Milletinin tarih içindeki şerefli yerini temin edenler ne Lenin, ne Stalin, ne de Mao-Zedung'dur. Türk Milleti tarihi boyunca 16 büyük devlet kuran kahraman ve asil bir neslin evlâtlarıdır. Büyük ATATÜRK'ün önderliğinde kurduğu son devlet ise bugün varlığıyla her Türkün kıvanç duyacağı Türkiye Cumhuriyeti'dir. Böyle bir devlet, komünistler karşısında en büyük kaledir. Bunu farketmiş olan komünizm de kale'nin içinden yıkılması için tarihimizi, Atalarımızı, geleneklerimizi, manevî değerlerimizi toptan unutturmaya çalışmaktadır. Aile bağlarının, bilimsel düşünmenin karşısında olan komünizmin 1971 yılında Türkiye'de su yüzüne çıkan tahribatı acı, fakat düşündürücüdür.

Bir daha onun ağına düşmemek için aramızda nasıl teşki-

lâtlandığını bilmek ve uyanık olmak zorundayız. Bu cümleden olarak birçok komünist sanığın ifadelerinde açıklamak zorunda kaldıkları hususların tetkikinden meydana çıkarılan gerçek üzerinde durarak, delillere dayanan teşkilâtlanma şekillerine bakalım. Aşağı yukarı, ele geçen her komünist, farklı kelimelerle ve fakat aynı mahiyette teşkilâtlanmalarının 3 safhalı bir faaliyet olduğunu belirtmektedir.

1 İNCİ SAFHA

(Tanıtma ve Ayıklama)

Birinci safhada işçilere yaklaşma, onları, tanıma ve bunların arasında kendilerine yakın bulduklarını ayıklama çabalarını sürdürmüşlerdir.

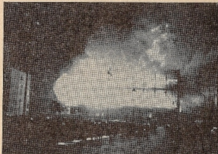
Nitekim «Türkiye İhtilâlci İşçi-Köylü Partisi» adıyla kurulan komünist yeraltı örgütüne mensup olduğunu bildiren bir anarşist, bu örgüt adına yürüttüğü faaliyeti hakkında şunları söylemektedir:

«Ben, Türkiye İhtilâlci İşçi-Köylü Partisinin işçi komitesindenim. Görevim partimizin propagandasını işçiler arasında yapmak ve taraftar kazanmaktır. Zaman, zaman, fabrika önlerine giderek dağıttığımız işçi-köylü gazeteleri ve bildirilerden yeterli fayda sağlıyamadık. Bunun üzerine işçilerin oturduğu semtlerde yerleşmeye karar verdik. Ben, Bebek sırtlarındaki bir gecekonduda kahvehane açtım. Arkadaşım A'ya da Sağmalcılar'da bir manav dükkânı açtık. Arkadaşlarımdan C'ye de Fikirtepe'de bir başka dükkân açtık. Bunlara gelen işçilerle zaman zaman sohbet toplantıları yapıp, onları kendi safımıza çektik. Bu arada kız arkadaşlarımız da işçiler arasında bizim gibi çalıştılar ve taraftar toplamaya devam ettik. Burada tanıdığımız işçi arkadaşlar sonraları saklanmamıza yardımcı oldular.»

AMACA ERİŞMEK İÇİN HERŞEY MÜBAH

Başka bir kadın anarşist de işçilerin arasına nasıl sızdığını şöylece dile getirmektedir:

«Ben, kolej mezunuyum, kocam da mühendistir. İkimiz

Güzelim **Kültür Sarayı'nı** 400.000 lira karşılığında bir saat içinde yaktılar... Hem de acımadan...

de devrimciyiz. Komünizmi yerleştirmeye uğraşıyoruz. Yine ikimiz de Türkiye Halk Kurtuluş Cephesinin üyesiyiz. Bunun için F.A. adına tanzim ettiğim nüfus cüzdanıyla Ankara'dan İstanbul'a gelerek Kartal'da bir fabrikaya işçi olarak girdim. Bir süre sonra da fabrikanın civarında ev tuttum. Tanıştığım arkadaşlarımı evime davet ettim. Bunların arasında bize faydalı olacağını tahmin ettiklerimle cinsi ilişkiler de kurdum. Nitekim, bu sayede epey işçi tanıdım. Onlara «Devrimci Fikirler» aşıladım. Daha sonra işçi temsilcisi oldum. Birçok faaliyetim oldu. Yakalanıncaya kadar burada kaldım.»

İstanbul'da bir fabrikada çalışan bir işçi de kendisine çengel atılıp, memlekete, vatana ihanet etmeye, çoluk çocuğunun sefil olmasına sebep olan bir komünistin etkisini açıklarken şunları söylemektedir:

«Motor Sanat Enstitüsünü bitirdikten sonra, hem kendime, hem aileme, hem de vatanıma faydalı olmak için Almanya'ya gitmek istiyordum. Bu kararımı öğretmenim ve aynı zamanda hemşerim olan «N»ye açtım. O bana Almanya'ya gidip te sırtından oranın patronlarını neden zengin edeceksin? Burada kal. Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi'ne üye ol. Türkiye'de idare yakında elimize geçecek. O zaman buradaki patronların bütün serveti ve malları bizim olacak; dedi. Bunun üzerine Cam fabrikasına girdim. Orada fırsat buldukça işçiler arasında teşkilâtlanmaya gayret ettim. Aldığım maaşdan da bir miktar aidat ödüyordum. Sık sık öğretmenime giderek durumu anlatıyor ve direktif alıyordum. Ailem ve kardeşlerime bunları anlatmadım. Zaten anlatsaydım beni fena halde hırpalarlardı. Daha sonra faaliyetimi beğenen öğretmenim, arzu ettiğim takdirde beni Filistin'e eğitim için gönderebileceğini bildirdi.»

FAKİRLİK TEMA'SININ İŞLENMESİ

Yukarıda ifadelerinden ilginç kısımlar alınan anarşistler, işçiler arasındaki propagandalarını daha ziyade fakirlik üzerine kurduklarını, patron ve diğer zenginlerin servet sahibi olmaya hakları bulunmadıklarını sohbetlerde tekrar tekrar söyleyerek işçilerin ilgisini çektiklerini söylemektedirler.

Bu tür çalışmalar, Lenin'in «Bir Yoldaş'a Mektuplar» adlı direktifine uygun olarak tam bir gizlilik içinde sürdürülmüştür.

Topkapı ve Esenler semtinde işçileri tanımak ve onları komünist yapmak görevini almış bir sanığın neler yaptığını yine kendi satırlarından okuyalım:

«Bir gün beni Y ve Z adlı örgüt mensuplarıyla tanıştırdı. Bu kişiler işçiler arasında nasıl çalışılacağını öğretirlerdi. Bu konuşmalarda, umumiyetle işçilere hitabetmenin çok zor olduğunu, konuşurken onların seviyesine inilmesi gerektiğini, işçilerin iş ve aile problemlerinden yürüyerek aşırı sol ideolojinin propagandasının yapılması lâzım geldiğini, işçilere tavsiye edilecek ve verilecek kitapların anlayabilecekleri dilde olmasını, ilk zamanlar aidat isteme gibi, örgüte girme gibi hususların teklif edilmemesini, elde edilen her işçinin ilerde 3-7 kişilik hücrelerin başı olmalarını anlatırlardı.»

İŞÇİLER ARASINDA KURULACAK HÜCRELER

Görülüyor ki, Türk işçisini politika içine itmek, onları ihtilâlci metotla çalışan bazı sendikalarda toplamakla yetinmeyip, işçiler arasında hücreler kurmak suretiyle amaçlarına erişmek istemişlerdir.

II NCİ SAFHA

(Bilinçlendirme ve Örgüte Alma)

Hücre metoduyla elde edilen işçilerin üzerinde komünist ülkelerin işçi okullarında uygulanan bir program örnek alınarak çeşitli çalışmalar da yapılmıştır. Bu gayretler 2 nci safhayı teşkil edip çeşitli baskı yollarıyla tam bir komünist gibi yetişmeleri amaç edinilmiştir.

Bu safhada Militanlar gizliliğe önem vermekle beraber daha serbestçe hareket etmişlerdir. Nitekim elde edilmiş işçilere muayyen yerlerde dersler verilmiş, tam bir baskı altına alınmıştır.

İşçilerin bazı ihtiyaçlarını temin etmek suretiyle de bu baskı giderek artırılmıştır.

Değişik sanıklar, verdikleri ifadelerde söz konusu baskıyı sağlamak için ne gibi menfaatler temin ettiklerini ve bu menfaatleri alan işçilerin örgüte çaresiz hizmet ettiklerini anlatmışlardır. Sağlanan menfaatlerden ilginç görüleceğine inandığımız örnekleri şöylece sıralayabiliriz:

— İşsiz kalan işçilere açıktan maaş bağlanmıştır.

— İşsiz kalan işçilere iş tedarik edilmiş veya sermaye verilerek dükkân açmaları sağlanmıştır.

— Kadın temin edilerek seks ihtiyaçları tatmin edilmiştir.

— Sendika yönetimine alınarak unvan verilmiştir.

Gerçekten bu yolla bağlanan bir kısım işçiler kısa zamanda suç işlemeye zorlanmış ve bir kere de polis tarafından aranması gerçekleşti mi, işçinin örgütten ayrılması mümkün olmamıştır.

AĞA DÜŞÜRÜLENLER

Ağına düştüğü hücreden niçin ayrılamadığını saf bir işçi şöyle anlatmıştır:

«Yukarıda belirttiğim gibi, bu olaylara katılmış olmanın esas nedeni aranan bir şahıs olmamdan dolayı sığınacak bir yer aramamdandır. Bu durum yukarıda da belirttiğim, tasvip etmediğim birtakım olayların içerisine itilmeme bir sebep teşkil etmiştir. Bu olayları dün tasvip etmediğim gibi bugün de takbih ediyorum.»

Diğer bir sanık da, işçi problemleriyle uğraştığını zannettiği bir kadın militanla tanışmasını ve tanıştıktan sonra gittiği yerlerde kendisine neler söylendiğini anlatırken durumu hakkında şöyle bir beyanda bulunmuştur:

«Ben F'yi, A Fabrikasında tanıdım. Kendisi zaman, zaman fabrikanın önüne gelir «İŞÇİ-KÖYLÜ» gazetesi satardı. Ben ve diğer işçi arkadaşlar bu gazetelerden satın alırdık. F gazeteyi satarken, gazetenin işçilerin menfaatine olduğunu söylemesinden işçilerin yanında çalışan bir kadın intibaını bende bırakmıştır. Bu münasebetle bir gün ... işçi birliğine gittim. Bilmediğim bazı genç kişiler de vardı. Fırsat buldukça bura-

ya gelmemi, burada kitaplar alarak okumamı ve burada ders vererek bana ilkokul diplamasını aldırabileceklerini, oradakilerin yüksek tahsil gençleri olduğunu ve bizim menfaatlerimiz için çalıştıklarını söylemişti.»

Bu safhada, işçilerin huzursuzluğu için her fırsattan istifade edilerek onları anarşik, kanunsuz hareketlere sevketmek suretiyle güvenlik kuvvetlerine karşı çıkmaları sağlanmıştır.

Nitekim 30 MAYIS 1969 tarihinde EYÜP'de bir Demir ve Tel Çekme fabrikasındaki kanunsuz grevde «Kardeşler» ibaresiyle başlayan bir bildiriyle işçilerin çalıştıkları fabrikayı işgal etmeye teşvik edildiğini gösteren şu bildiride ezcümle şöyle denilmektedir:

«Patronun karşılarına çıkardığı Polisin «Vedat'ı öldüren ve 16 ŞUBAT'ta kanlı pazar olayını yaratan Polis olduğu, Sarı sendikalara güvenmemeleri gerektiği, muhtelif fabrikaları işgal eden işçilerle, üzerlerinde yaşadıkları toprakları işgal eden köylülerin dostları olduğunu, gerçek kurtuluşun işçilerle-köylülerin birleşerek teşkilâtlanması ve bu şekilde hareket etmeleri sayesinde birleşecekleri yazılmakta, Yaşasın İşçiler, Köylüler, bütün Yurtseverler.»
ibaresiyle bildiriye son verilmektedir.

KANLI PAZAR'IN AMACI

Yukarıda adı geçen ve 16 ŞUBAT 1969 tarihinde vuku bulan «Kanlı Pazar», kanlı geçmiş bir olayın adı değildir Komünistler 1905 yılında bir pazar günü Rusya'da komünist

İhtilâlin ilk kıvılcımını ateşledikleri için bunu kanlı pazar adıyla anmaktadırlar.

Bu nedenle, Türkiye'de komünistlerin 16 Şubat 1969 pazar günü başlattıkları anarşik hareketlere de tıpkı Rusya'da olduğu gibi «Kanlı Pazar» ismini vermişlerdir.

III ÜNCÜ SAFHA
(Eyleme Geçirme)

Teorik ve pratik eğitimden geçen bu şekilde aldatılmış bir kısım işçiler, üçüncü safhada açıkça eyleme sevkedilmiştir. 1969 yılında kanunsuz grevler, fabrika işgalleri, toplu sokak gösterileriyle başlayan hareketler 15-16 HAZİRAN'da İhtilâl provası, 29/11/1970 de Kültür Sarayı'nın yakılması, 5 MART 1972 de Marmara Yolcu gemisinin batırılması 28/6/1972 Eminönü araba vapurunun yarı batık hale getirilmesi olayları Millî servete karşı, açık bir düşmanlığın tezahürleridir.

Aşağıdaki ifadesinden de anlaşılacağı veçhile, bu safhada aldatılmış olan işçiler artık kendi iradelerini kullanamamakta, sadece verilen emri uygulamak zorunda kalan bir robotu andırmaktadırlar.

15-16 Haziran olaylarına kandırılarak katılmış olan bir sanık, komünistlerin neler yapabileceklerini, başından geçmiş bir tecrübe olarak mahkeme huzurunda şöyle anlatmıştır:

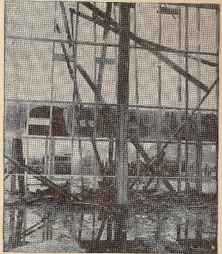
«Ben 24 yıllık işçiyim, çalıştığım fabrikada bütün işçiler bana baba derler. Patron da hatırımı sayar. İşçi temsilcisi arkadaşım beni toplantılara çağırdı. Artık yaşlandım diye gitmezdim. Zaman, zaman gelir konuşmaları anlatırdı. Merakım arttı. Bir gün gittim.

Temiz giyinişli, kravatlı insanlar (Bu memleketi sizler idare edeceksiniz kula kul olmayacaksınız. Fabrikalar sizin olacak) diyorlardı. Sordum bunlar kimdir. Devrimci dediler. Bir sabah eylem yapılacağı bildirildi. Bana sen gelmezsen kimse gelmez. Bu çocukların istikbaline mâni olma dediler. Gittim. KADIKÖY'e yürüdük, karakolu taşladılar, bir köşeye çekildim. Asker geldi. Ben kaçarken yakalandım. Emekliliğimi bekliyordum. çoluk çocuğum perişan oldu. Bir anlık gafletim hayatımın düzenini bozdu. Anlıyorum ki, Devrimci diye işçi arasına sızan insanlar bizi yoldan attılar. Kaybeden biz olduk.»

ACI BİR ŞİKÂYET DAHA

Arkadaşları arasında Milliyetçi ve dürüstlüğüyle tanınan bir işçi 15-16 HAZİRAN olayına nasıl katıldığını, ifadesinden alınan şu satırlarla anlatmaktadır:

«Yedi senedir «A» Fabrikasında çalışıyorum. Aldığım ücretle 6 kişiyi geçindiriyorum. Aynı yerde tanıştığım B. sık sık bana gelir, devrimci dediği, şiir gibi şeyler okur. (Patronun sömürüsüne ne kadar dayanacaksın, senin hakkın 200 lira yevmiyedir. Hep böyle sürünecek misin) diye heyecanlı sorular sorardı. Cebinden gençlerin konuşmalarını çıkarır okurdu. Bir öğle paydosuydu, artık birleşiyoruz, gelmezsen yalnız kalırsın dedi. Birkaç gün sonra sabah işbaşı yaparken atölyeye girdi. Biz gidiyoruz çabuk işi bırak gel diye çağırdı. Yolda toplanan gruba katıldık. Bana da ucu demirli bir sopa verdiler, polis karakolunu taşladık. Askerler gelince etrafımda kimse kalmadı. Beni yakaladılar. Beni çağıran arkadaşları

Avrupa'nın en büyük ve en güzel **Kültür Saray**'larından biri, birkaç vatansızın eliyle birkaç saatte bu hâle geldi.

söyledim, hepsi inkâr ediyorlar. Biz yoktuk diyorlar. Beni aldatanlar şimdi işleri başında ben ise cezaevindeyim. Gerçeği anladım. Fakat çoluk çocuk perişan oldu.»

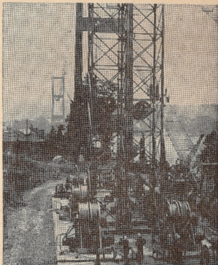
KÜLTÜR SARAYI'NIN YAKILMASI

27/11/1970 tarihinde Kültür Sarayı'nın yakılmasına 400.000.— TL. ya satın alınan 10 kişi kadar aldatılmış, beyinleri yıkanmış işçilerle gerçekleştirilmiştir. Türk mühendis, sanatkâr ve işçilerinin yıllarca süren emeğiyle yükselen bu âbide maalesef bir anda yanıp gitmiştir. Bu vahşet olayının plânlarını hazırlayanlar, kirli emellerine şerefli Türk işçisini âlet etmekten çekinmemişlerdir.

5 Mart 1972 tarihinde batırılan MARMARA yolcu gemisi 465.000.— TL. mukabilinde 28/6/1972 tarihinde yarı batık hale getirilen EMİNÖNÜ araba vapuru da 300.000.— TL. mukabilinde ve aynı ekip tarafından sabotaja maruz bırakılmıştır.

Önce Kültür Sarayı'nın yakılmasına, daha sonra Marmara yolcu gemisinin batırılması ve müteakiben de Eminönü araba vapurunun yarı batık hale getirilmesi olaylarına katılan bir işçi Millî servet düşmanlığının bu en büyük örneklerini ibret verici bir şekilde ve şöyle itiraf etmiştir:

> **«Bir gün buluştuğum (Y)'ye gafletim hayatımın düzenini bozdu. Anlıyorum ki, Devrimci diye işçi arasına sızan insanlar bizi yoldan attılar. Kaybeden biz olduk.»**

Komünistler, Boğaziçinde inşa edilmekte olan Köprüyü de havaya uçurmayı plânlamışlardı...

Bir başka işçi ise şu itirafta bulunmuştur:

«Bir gün buluştuğum (A)'ya Fabrika içinde hücre şeklinde çalışılacağını bildirdikten sonra, güvendiği ve inandığı arkadaşlarıyla beni tanıştırmasını ve örgüt mensubu olan her şahsın verilen direktiflere harfiyen uymasının şart olduğunu, ayrıca maaşına göre müsait aidat vermesi gerektiğini, böyle çalışmalar sonucunda partileşmeye gidileceğini kendisine anlattım. Diğer bir buluşmada beni Tersane-İş Sendikasından (B) ile tanıştırdı.

Bu tanışmadan sonra (M) ile samimiyetim ilerledi. Örgütsel bir çalışma içerisinde olduğumu, bu örgütün devrimci-komünist işçilere ihtiyacı olduğunu, tersane içinde bu örgüte bağlı olarak ve işçilerden oluşan hücreler kurmalarını teklif ettim. (B) bu teklifimi gayet müsbet karşıladı ve kendisinin çok güvendiği iki militan olarak tanımladığı (C) ve (D) isimli tersane işçileriyle zaman zaman görüşmüşümdür. Kendilerine Kurtuluş Gazetesi ve aşırı sol eğilimli kitaplar vermişimdir. Ayrıca her konuşmamda fabrika içinde hücre oluşturmalarını ve hücreye aldıkları işçilerden aidat almalarını tavsiye etmişimdir. Bu işçilere ve (B)'ye THKC mensubu olduğumu ve kuracakları hücrelerde bana bağlı olarak THKC ve THKP'nın hücresi olacağını bildirmişimdir.

(C) bana «Komünizme inanmış bir hücre olduğunu, komünizmin Türkiye'ye proleteryanın öncülüğünde geleceğini, bunun dışındaki çalışmaların faydasız olduğunu, işçinin muhakkak surette örgütlenmesinin icab ettiğini; Tersane-İş Sendikası'nı da bu amaçla kurduklarını, sendikada devrimci-komünist şahısların

İşte komünistlerin bir vahşet örneği daha... Türk bayrağını Akdeniz sularında dalgalandıran «Marmara» gemisini de yakmaktan çekinmediler...

devamlı olarak Marksist-Leninist dersler verdiğini, bundan çok faydalandıklarını, gizli Türkiye Komünist Partisi üyesi olduklarından ötürü 1951 senesinde tutuklanmış bulunan tütün işçileriyle de devamlı temas halinde olduğunu» müteaddit defalar anlatırdı. (C) tam bir servet düşmanı idi. Tamir ettikleri gemilerin zengin kişilerin olduğunu söylerdi. Şimdi tutarını hatırlayamıyorum bana aidat olarak para da verdi.

Bir gün (D) ve (E) ile tanıştım. THKP ve THKC mensubu olduğumu, bu örgütün işçi kesimi üzerinde faaliyet gösterdiğimi anlattım. Bunlar bir araya geldiklerinde devamlı olarak sabotaj yapmaktan, anarşi çıkarmaktan, silâh ve mermi kaçakçılığından bahsediyorlardı. Ben yukarıda isimlerini verdiğim bu şahısların Marksist-Leninist bir örgütle ilişkili olduklarını bu konuşmalardan çıkardım. Özellikle silâh ve mermi kaçakçılığı ve dinamit teminiyle meşgul olduklarını kuvvetle tahmin ediyorum...

Yazıhanelerine iki hanım da gelip giderdi. Bunların birlikte hayat sürdükleri kadınlar olduğu kanaatindeyim.

Bütün bunların dışında ... Üniversitesinde öğrenci olan (U) ve arkadaşlarından bazılarının da yazıhaneye gelip sabotaj işlerini ve bomba olaylarını konuştuklarını da duymuştum...

Birkaç defa Tersane-İş Sendikasından (M)'nin evine gittim. (M)'yi gemide yapacakları eyleme hazırlamak maksadıyla «dış hatlara sefer yapan ve aynı zamanda

iç hatlarda çalışan büyük gemilerde, işçilerin ikinci mevkilerde seyahat ettiklerini, birinci ve lüks mevkilerde zenginlerin gezi yaptıklarını... bu gemilerin normal çalışabilmesi için tersanelerde büyük emek sarfettiklerini fakat nimetlerinden başkalarının istifade ettiğini anlattım.

Bana hak verdi. Sabotaj ekibinin başı olan (B) benim bu sözlerimin etkisi altında kaldığına inandıktan sonra sendikaya gidip, lokaldekilere hitaben, «Benim devrimci-Komünist olduğumu ve bir örgütle çalıştığımı hepiniz biliyorsunuz. Sizlerin Kültür Sarayı'nı yaktığınızı da ben biliyorum. Şimdi beni dinleyin, benim örgütümde bir sabotaj işi var bunu da yapacaksınız. Bunu yapmadığınız takdirde örgütüm sizi ele verecektir.» dedim.

Benim bu sözlerim üzerine orada bulunanlar telâşlandılar, ben başka bir şey söylemeden ve sözlerimin kendilerine etki yapması için lokali terk ettim.

İki gün sonra (B) ile buluştum. Hal hatır sorduktan sonra (D) ve (E)'nin Haliç'te bulunan Marmara gemisine sabotaj yapılacaktır. Bu işi yapacaklara bunu söyle ve pazarlığı yap şeklindeki talimatlarına sadık kalarak (B)'ye «sizin tersanede MARMARA gemisi tamir edilmekte, benim örgütüm bu geminin yakılmasını istiyor. Bunun için ne kadar para istersiniz» dedim.

Bu sözlerim üzerine (B) bir süre düşündü ve - «bu iş kolay iş değil, milyondan aşağı olmaz ama devrimci-komünist bir örgütün işi olduğuna göre 450 bin lira-

ya yaparız.» - deyince ben ne kadar kaparo istersiniz diye sordum.

15 bin lira kaparo verirsiniz dedi. Teklifi ilgililere anlattım. Uygun bulduklarını ve 15 bin TL. kaparoyu şimdi, 450 bin TL. sını da birkaç gün içinde veririz dediler.»

DIŞ ÜLKELERDEKİ FAALİYETLER

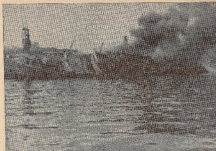
Komünistlerin, yurt içinde ele geçirdikleri işçiler yanında, yurt dışına çalışmaya gitmiş, orada biriktireceği paralarla kendisine, ailesine, daha rahat bir hayat sağlamak idealinde olan Türk işçilerinin arasına da sızarak çalıştıkları bir gerçektir.

Nitekim aşağıda birkaç satırı aktarılmış olan ifade, masum bir Türk işçisinin başından geçen hainliğin hikâyesinden başka bir şey değildir.

«Ben ALMANYA'da çalışıyorum. Orada tanıdığım bir işçi arkadaş ilk zamanlarda beni evine aldı, işe yerleşinceye kadar para yardımında bulundu. Sonra izinli olarak geleceğim sırada Türkiye'de teslim edilmek üzere bir bavul verdi. İyiliğine karşılık ben de getirdim. Yeşilköy'de arama yapıldı. İçinden Şafak adında gazete ve 3 tabanca çıktı. Tutuklandım. Karım ve üç çocuğum beni evde beklerken hapishanede gördüler. Hayatım söndü. Vatanıma, milletime olan saygım bana ıstırap veriyor.

BERLİN'de okumaya giden, fakat orada komünistlerin ağına düştüğü için okulu terkederek işçi saflarından kendisi gibi komünist eleman toplamakla görevlendirilmiş bir sanık şöyle bir beyanda bulunmaktadır:

«Bizim grubun İşçi-köylü, proleter-Aydınlık çizgisi etrafında toplanması kararlaştırıldı. Almanya'daki Türk işçilerine sosyalizm perdesi altında komünizmi, öğretmek amacını taşıyan bir tüzük kabul edildi... Ben

Vatanı içten vurmak amacını güden satılmışlar, aldıkları 465.000 lira karşılığında 5 Mart 1972'de **«Marmara»** gemisini yakıp Haliç sularına gömdüler.

turist işçiler arasındaki çalışmalara katıldım. Beşer, onar kişilik odalarda kalan turist işçileri ziyaret ediyor yardım bahanesiyle onları komünizm saflarına çekmeye çalışıyordum.»

PİŞMANLIKLAR

Komünistlerin çeşitli yıkıcı emellerinin etkisi altında kandırılan işçilerin pişmanlıkları insanın yüreğini parçalıyor. Fakat ne çâre ki, bütün bunlar söndürülen ocaklarını şenlendirmeye kâfi gelmiyor. Bu durumda olan birkaç işçinin daha hissiyatını kendi satırlarından dinleyelim ve dersler çıkarmaya çalışalım.

«Doğum yerim Yugoslavya Yenipazar. Orada iken tek arzum Türkiye'ye gelmek idi. Herhangi bir kötü niyetle değil, oradaki Gâvurların baskısından kurtulup, burada bütün Türk kardeşlerle herhangi bir ayrım yapmamak şartıyla gerçekten bir kardeş olarak yaşamak ve geçinmekti. Ve bunu çok zor da olsa başardım ve buraya geldikten sonra bütün düşündüklerimi tatbik ettim ve etmeye çalıştım. Fakat son zamanlarda maalesef memleketimizde bir kin yaratıldı. Bunun nereden olduğunu ve hangi sebepten ileri geldiğini biz maalesef bilmiyoruz. Biz dediğimizde yâni işçilerden bahsetmek istiyorum. Çünkü işçi olduğum için eminim ki işçiler genellikle birbirine çok benziyorlar. Yâni düşünce bakımından şuna da eminim ki işçilerimiz çok saf, çok temiz ve iyi insanlardır. En fazla emek veren ve memleket için her fedakârlığa hazır olan kimselerdir... Fakat yukarda bahsettiğim bunalım ve kini yaratanlar, yâni memleketimizdeki üçkâğıtçılar bugün işçilerimize

kancaları takmış bulunuyorlar, gayeleri yukarıda bahsettiğim, işçilerin saflığından ve iyi niyetlerinden faydalanmak, sağcılardan mı, solculardan mı yoksa yetmişyedi çeşit sendikacılardan mı bahsetmek lâzım, hepsi var bunun içinde ve gerçekten işçileri kandırıp götürüyorlar. Nitekim bütün iyi niyet-

Yüzlerce Türk işçisinin alınteri dökerek inşa ettikleri «Eminönü» araba vapuruna da kıymaktan çekinmediler...

lerime ve temiz düşüncelerime rağmen, ben de kandırılıp girdim bir çıkmaza, onun için kendim ve bütün işçiler namına Türkiye'deki bütün yetkili şahıs ve organlardan, bizlere yardımcı olmalarını candan dilerim.»

Sadece aldatılan işçiler değil, işçileri aldatmak görevini sürdürmüş anarşistlerden de henüz vicdanı ve beyni yıkanmamış olanlar da vardır. Bunlardan birinin de vicdan azabı içinde açıkladığı ifadesini okuyalım:

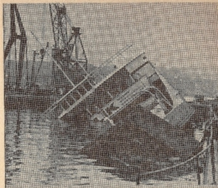
«Şimdiye kadar girmiş olduğum bütün faaliyetleri, bütün ayrıntılarıyla hatırlıyabildiğim kadar açıklamaya çalıştım. Bu arada ifademin sonunda kişisel olarak şu andaki hissiyatımı da açıklamak isterim. Komünist bir partiye girmek ve Türkiye'ye gelerek illegal faaliyete katılmakla hata yaptığımı geç de olsa burada belirtirim. Bunun kendimle zaman zaman çeliştiğini müşahede ettim... Toplumumun ve halkımın gelenek, görenek ve gerçeklerini doğru kavrayamadığımı, halka hizmeti, soyut teorik düzeyde değil, var olan gerçeklerde aramak ve bunun mücadelesini kanuni yollardan vermek gerektiğini öğrendim... Halkımızın içinde bulunduğu sorunlara çözüm getirdiğini pratikte gördüğüm bir faaliyete tekrar girmek benim için söz konusu olamaz. Benim bundan sonraki idealim: yeniden doğuş, böylelikle anama, aileme ve milletime yaraşır bir fert olarak hayata atılmamdır.»

Artık iyice anlamış olmalıyız ki, Beynelmilel bir Merkezden idare edilen komünizm, içinde yaşadığımız bu cennet yurdu, kızıl karanlığa, köleliğe sürüklemek istemektedir.

O halde, Devletimizin kurucusu büyük Atatürk'ün dediği gibi:

«ŞURASI UNUTULMAMALIDIR Kİ, TÜRK ÂLEMİNİN EN BÜYÜK DÜŞMANI KOMÜNİSTLİKTİR... HER GÖRÜLDÜĞÜ YERDE EZİLMELİDİR.»

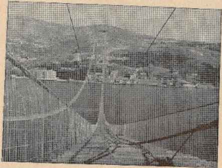
sözünü hatırdan çıkarmamalıyız.

Bazı soysuzlar, komünistlerden aldıkları 300.000 lira karşılığında 28 Haziran 1972'de **«Eminönü»** araba vapurunu da batırdılar.

Görüyoruz ki, bu söze kulak vermeyenler, farkında olmadan vatan hainliğine itilmektedirler. Milletimizin en emin kalkınma yolu millî birlik ve beraberlik içinde hürriyete, adalete, fazilete, vatana, millete sadakatin değerlerini ispat etmiş olan Atatürk'ün yoludur.

Asla, şüphemiz olmamalıdır ki; Bizler bu yoldan ayrılmadıkça komünistler Türkiye'de daima hüsrana uğrayacaktır. Durmayalım, sağa sola yalpalamadan Atatürk yolunda dosdoğru ilerlemeye devam edelim.

Komünistlerin hedefi bu defa Boğaziçi'nin incisi olacak bu büyük eserdi...